

ฉบับพิเศษ หน้า ๑

เล่ม ๑๔ ตอนที่ ๕๕ ราชกิจจานุเบกษา ๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๐๐

พระราชบัญญัติ

บำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น

พ.ศ. ๒๕๐๐

ภูมิพลอดุลยเดช ป. ร.

ให้ไว้ ณ วันที่ ๑๕ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๐๐

เป็นปีที่ ๑๒ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มี
พระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควร มีกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญ
ข้าราชการส่วนท้องถิ่น

ฉบับพิเศษ หน้า ๒

เล่ม ๗๕ ตอนที่ ๕๕ ราชกิจจานุเบกษา ๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๐๐

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้ โดยคำแนะนำและยินยอมของสภาผู้แทนราษฎร ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกพระราชบัญญัติเงินทดแทนพนักงานเทศบาล พุทธศักราช ๒๔๘๘

ในกรณีที่มีบทกฎหมาย กฎหรือข้อบังคับอื่นขัดหรือแย้งกับบทแห่งพระราชบัญญัตินี้ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้บังคับแทน

มาตรา ๔ ในพระราชบัญญัตินี้

“ข้าราชการส่วนท้องถิ่น” หมายความว่า ข้าราชการส่วนจังหวัด พนักงานเทศบาล พนักงานสุขาภิบาลและพนักงานตำบล ตามกฎหมายว่าด้วยการนั้น

“ข้าราชการ” หมายความว่า ข้าราชการตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญ

“ราชการส่วนท้องถิ่น” หมายความว่า องค์การบริหารส่วนจังหวัด เทศบาล สุขาภิบาลและองค์การบริหารส่วนตำบล ตามกฎหมายว่าด้วยการนั้น

“เวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญ” หมายความว่า เวลาที่ข้าราชการส่วนท้องถิ่นรับราชการหรือปฏิบัติงานมาตั้งแต่ต้นจนถึงวันสุดท้ายที่ได้รับเงินเดือนตามเกณฑ์และวิธีการที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติ

“เงินเดือนเดือนสุดท้าย” หมายความว่า เงินเดือนที่ได้รับจากเงินงบประมาณของราชการส่วนท้องถิ่น ประเภทเงินเดือนเดือนเดือนสุดท้ายที่ออกจากราชการรวมทั้งเงินเพิ่มพิเศษรายเดือนสำหรับค่าวิชาและหรือสำหรับประจำตำแหน่งที่ต้องฝ่าอันตรายเป็นปกติ และหรือสำหรับกรสูบบ ทงนตามที่กำหนดไว้ในกฎหมายแต่ไม่รวมเงินเพิ่มอย่างอื่น ๆ

“เงินเดือนเดิม” หมายความว่า เงินเดือนเดือนสุดท้ายที่เคยได้รับอันดับสูงสุดในครั้งใดก่อนออกจากราชการ

“บำเหน็จ” หมายความว่า เงินตอบแทนความชอบที่ได้รับราชการมาซึ่งจ่ายครั้งเดียว

“บำนาญ” หมายความว่า เงินตอบแทนความชอบที่ได้รับราชการมาซึ่งจ่ายเป็นรายเดือน

ฉบับพิเศษ หน้า ๔

เล่ม ๑๔ ตอนที่ ๘๘ ราชกิจจานุเบกษา ๑๘ พฤศจิกายน ๒๕๐๐

“ แพทย์ที่ทางราชการรับรอง ” หมายความว่า ผู้ที่ได้
ขึ้นทะเบียนและรับ ใบอนุญาตเป็นผู้ประกอบโรคศิลปะตาม
กฎหมายว่าด้วยการควบคุมการประกอบโรคศิลปะ หรือแพทย์
ที่มีสิทธิประกอบโรคศิลปะในต่างประเทศซึ่งประกอบโรคศิลปะ
อยู่ในต่างประเทศนั้น และกระทรวงมหาดไทยได้รับรองให้
ทำการตรวจและแสดงความเห็นตามความในพระราชบัญญัติ
นี้ได้

“ ผู้อุปการะ ” หมายความว่า

(๑) ผู้ที่ได้อุปการะเลี้ยงดู ให้การศึกษาผู้ตายมาแต่เยาว์
ฉันทันทีบิดามารดากับบุตร หรือ

(๒) ผู้ที่ได้อุปการะข้าราชการส่วนท้องถิ่นหรืออุปการะ
ผู้ที่ได้รับบำนาญส่วนท้องถิ่นซึ่งมีรายได้ไม่เพียงพอแก่อัตภาพ
หรือได้อุปการะผู้ที่ได้รับบำนาญส่วนท้องถิ่นซึ่งป่วยเจ็บทุพพล
ภาพหรือวิกลจริตไม่สามารถที่จะช่วยตัวเองได้ ผู้อุปการะตาม
ข้อนี้ต้องเป็นผู้ให้อุปการะเป็นส่วนใหญ่

“ ผู้อยู่ในอุปการะ ” หมายความว่า ผู้ที่ได้อยู่ในความ
อุปการะของผู้ตายตลอดมาโดยจำเป็นต้องมีผู้อุปการะ และ
ความตายของผู้นั้นทำให้ได้รับความเดือดร้อนเพราะขาดความ
อุปการะ

ฉบับพิเศษ หน้า ๕

เล่ม ๗๕ ตอนที่ ๕๕ ราชกิจจานุเบกษา ๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๐๐

มาตรา ๕ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยรักษา
การตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจออกกฎกระทรวง
เพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

กฎกระทรวงนั้น เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้ว
ให้ใช้บังคับได้

ลักษณะ ๑

กองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น

มาตรา ๖ ให้มีกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น
นี้ เพื่อย่ำบำเหน็จบำนาญให้แก่ข้าราชการส่วนท้องถิ่น
โดยให้ราชการส่วนท้องถิ่นหักเงินงบประมาณรายได้ประจำปี
สมทบเข้าเป็นกองทุน ในอัตราซึ่งกระทรวงมหาดไทย จะ ได้
กำหนดโดยกฎกระทรวงไม่เกินร้อยละสาม และตั้งประเภท
เงินนี้ไว้ในงบประมาณรายจ่ายประจำปีของราชการส่วนท้องถิ่น
แต่ละแห่ง

งบประมาณรายได้ประจำปีซึ่งพึงคำนวณหักสมทบกองทุน
บำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น มิให้นำงบประมาณ
รายได้ประเภทพันธบัตร เงินกู้ เงินที่มีผู้อุทิศให้หรือเงิน
อุดหนุนมารวมคำนวณด้วย

เล่ม ๑๕ ตอนที่ ๕๕ ราชกิจจานุเบกษา ๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๐๐

เงินที่หักสมทบเข้าเป็นกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการ ส่วนท้องถิ่นดังกล่าวให้นำส่งกระทรวงมหาดไทย

มาตรา ๗ ให้มีคณะกรรมการคณะหนึ่งเรียกว่า “คณะกรรมการกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น” ประกอบด้วยปลัดกระทรวงมหาดไทยเป็นประธานกรรมการ อธิบดีกรมมหาดไทย อธิบดีกรมตำรวจ อธิบดีกรมโยธาเทศบาล และผู้แทนกระทรวงการคลัง เป็นกรรมการ มีอำนาจควบคุมและดำเนินการรับจ่ายเงินกองทุนรวมตลอดจนหาดอกผลจากกองทุนนั้นตามระเบียบที่กระทรวงมหาดไทยกำหนดและให้มีอำนาจหน้าที่ตามที่ระบุไว้ในพระราชบัญญัตินี้ด้วย

มาตรา ๘ กองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นให้รวมถึงประเภทเงินดังกล่าวต่อไปนี้ด้วย

(๑) เงินดอกผลที่เกิดจากกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นตามกฎหมายนี้ และ

(๒) เงินที่มีผู้อุทิศสมทบกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น

ลักษณะ ๒

บำเหน็จบำนาญปกติ

หมวด ๑

สิทธิในบำเหน็จบำนาญปกติ

มาตรา ๘ เมื่อข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้ใดออกจากราชการให้จ่ายบำเหน็จหรือบำนาญจากกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นให้ตามเกณฑ์ซึ่งกำหนดไว้ในพระราชบัญญัตินี้

สิทธิในบำเหน็จหรือบำนาญเป็นสิทธิเฉพาะตัวจะโอนไม่ได้

มาตรา ๑๐ ภายใต้บังคับมาตรา ๑๑ ข้าราชการส่วนท้องถิ่นซึ่งจะได้รับบำเหน็จบำนาญตามพระราชบัญญัตินี้ เมื่อก่อนออกจากราชการต้องได้รับเงินเดือนจากเงินงบประมาณประเภทเงินเดือนของราชการส่วนท้องถิ่น

มาตรา ๑๑ บุคคลที่ระบุไว้ต่อไปนี้ไม่มีสิทธิได้รับบำเหน็จบำนาญปกติตามพระราชบัญญัตินี้

(๑) ผู้ถูกไล่ออกหรือปลดออกจากราชการเพราะมีความผิด

(๒) ข้าราชการส่วนท้องถิ่นวิสามัญหรือถูกจ้าง เว้นแต่ในกรณีที่มีข้อกำหนดให้บำเหน็จบำนาญไว้ในหนังสือสัญญา

ฉบับพิเศษ หน้า ๘

เล่ม ๗๔ ตอนที่ ๕๕ ราชกิจจานุเบกษา ๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๐๐

จ้างตามความต้องการของทางราชการส่วนท้องถิ่นนั้น ๆ โดย
อนุมัติกระทรวงมหาดไทย

(๓) ผู้ซึ่งราชการส่วนท้องถิ่นกำหนดเงินอย่างอื่นไว้ให้
แทนบำเหน็จหรือบำนาญแล้ว

(๔) ผู้ซึ่งมีเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญ
ไม่ครบหนึ่งปีบริบูรณ์ หรือ

(๕) ผู้ซึ่งไม่เคยรับราชการมาก่อนแต่ได้เป็นทหารตาม
กฎหมายว่าด้วยการรับราชการทหาร เมื่อปลดเป็นกองหนุน
แล้วและได้เข้ารับราชการอีกโดยเวลารับราชการจะติดต่อกับ
เวลาราชการกองประจำการหรือไม่ก็ตามยังไม่ครบหนึ่งปี
บริบูรณ์

มาตรา ๑๒ ข้าราชการส่วนท้องถิ่นมีสิทธิได้รับบำเหน็จ
บำนาญปกติด้วยเหตุอย่างใดอย่างหนึ่งดังต่อไปนี้

(๑) เหตุทดแทน

(๒) เหตุทุพพลภาพ

(๓) เหตุสูงอายุ

(๔) เหตุรับราชการนาน

มาตรา ๑๓ สิทธิในการขอบำเหน็จบำนาญปกติตามพระราช
บัญญัตินี้ให้มีอายุความสามปี

ฉบับพิเศษ หน้า ๘

เล่ม ๗๔ ตอนที่ ๘๘ ราชกิจจานุเบกษา ๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๐๐

มาตรา ๑๔ บำเหน็จบำนาญเหตุทุตกแทนนั้น ให้แก่ข้าราชการส่วนท้องถิ่นซึ่งออกจากราชการเพราะเลิกหรือยุบตำแหน่ง หรือไปดำรงตำแหน่งการเมือง หรือซึ่งมีคำสั่งให้ออกโดยไม่มีความผิด

มาตรา ๑๕ บำเหน็จบำนาญเหตุทุพพลภาพนั้น ให้แก่ข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้บ่วยเจ็บทุพพลภาพซึ่งแพทย์ที่ทางราชการรับรอง ได้ตรวจแสดงความเห็นว่าไม่สามารถที่จะรับราชการในตำแหน่งหน้าที่ซึ่งปฏิบัติอยู่นั้นต่อไป

มาตรา ๑๖ บำเหน็จบำนาญเหตุสูงอายุนั้น ให้แก่ข้าราชการส่วนท้องถิ่นซึ่งมีอายุครบหกสิบปีบริบูรณ์แล้ว

มาตรา ๑๗ บำเหน็จบำนาญเหตุรับราชการนานนั้น ให้แก่ข้าราชการส่วนท้องถิ่นซึ่งมีเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญครบสามสิบปีบริบูรณ์แล้ว

มาตรา ๑๘ ข้าราชการส่วนท้องถิ่นซึ่งมีเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญไม่ถึงสามสิบปีบริบูรณ์มีสิทธิได้บำเหน็จ

ข้าราชการส่วนท้องถิ่นซึ่งมีเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญตั้งแต่สามสิบปีบริบูรณ์ขึ้นไปมีสิทธิได้บำนาญ

มาตรา ๑๕ ข้าราชการส่วนท้องถิ่นซึ่งมีสิทธิได้บำนาญจะยื่นคำขอรับบำเหน็จตามเกณฑ์ในมาตรา ๓๒ แทนบำนาญก็ได้

มาตรา ๒๐ ข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้ใดมีเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญครบสิบปีบริบูรณ์แล้ว และไม่มีสิทธิที่จะรับบำเหน็จบำนาญตามมาตรา ๑๒ ถ้าได้รับอนุญาตให้ลาออก ก็ให้ได้รับแต่บำเหน็จตามเกณฑ์ในมาตรา ๓๒

หมวด ๒

เวลาราชการและการนับเวลาราชการ

สำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญ

มาตรา ๒๑ ข้าราชการส่วนท้องถิ่นซึ่งมีอายุครบหกสิบปีบริบูรณ์แล้วเป็นอันพ้นจากราชการเมื่อสิ้นปีที่อายุครบหกสิบปีบริบูรณ์นั้น เว้นแต่ในกรณีพิเศษซึ่งคณะกรรมการกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการ ส่วนท้องถิ่นเห็นความจำเป็นเพื่อประโยชน์แก่ราชการอย่างยิ่งจะเสนอกระทรวงมหาดไทยเพื่อส่งต่อเวลาราชการให้รับราชการต่อไปอีกคราวละหนึ่งปีจนถึงอายุครบหกสิบห้าปีบริบูรณ์ก็ได้

มาตรา ๒๒ ให้ผู้ว่าราชการจังหวัดเป็นเจ้าหน้าที่ควบคุมเกษียณอายุของข้าราชการส่วนท้องถิ่น

เล่ม ๑๔ ตอนที่ ๕๕ ราชกิจจานุเบกษา ๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๐๐

มาตรา ๒๓ ภายในเดือนธันวาคมทุก ๆ ปี ให้เจ้าหน้าที่
ควบคุมเกษียณอายุข้าราชการส่วนท้องถิ่นยื่นบัญชีรายชื่อ
ข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้มีสิทธิได้รับบำเหน็จบำนาญ ซึ่งมี
อายุจะครบหกสิบปีบริบูรณ์ในปีถัดไปต่อคณะกรรมการกองทุน
บำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น

เมื่อคณะกรรมการกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วน
ท้องถิ่นได้รับบัญชีรายนามแล้ว ให้พิจารณา ถ้าเห็นว่า
ข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้ใดสมควรได้รับการพิจารณาต่อเวลา
ราชการตามมาตรา ๒๑ ก็ให้เสนอกระทรวงมหาดไทยเพื่อ
พิจารณาส่งต่อเวลาราชการให้

การส่งต่อเวลาราชการให้แก่ข้าราชการส่วนท้องถิ่น ให้
กระทำภายในวันที่ ๑ พฤศจิกายน ในปีที่อยู่ครบ

เมื่อได้มีการส่งต่อเวลาราชการให้แก่ข้าราชการส่วนท้องถิ่น
ผู้ใดแล้ว ให้กระทรวงมหาดไทยแจ้งไปให้เจ้าหน้าที่ควบคุม
เกษียณอายุทราบ

มาตรา ๒๔ การต่อเวลาราชการหนึ่งปีคราวแรกนั้น ให้
นับตั้งแต่วันอายุครบหกสิบปีบริบูรณ์ และถ้าจะต่อเวลา
ราชการให้ในปีถัดไปอีก ให้ส่งต่อเวลาราชการล่วงหน้าไม่

ฉบับพิเศษ หน้า ๑๒

เล่ม ๗๔ ตอนที่ ๕๕ ราชกิจจานุเบกษา ๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๐๐

น้อยกว่าหนึ่งเดือนก่อนสิ้นวันครบการต่อเวลาราชการครั้งสุดท้าย ถ้ามิได้ส่งต่อเวลาราชการภายในกำหนดดังกล่าว ให้ถือว่าข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้นั้นพ้นจากราชการถัดจากวันครบการต่อเวลาราชการครั้งสุดท้าย

มาตรา ๒๕ การนับเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญนั้น ให้นับแต่วันรับราชการและรับเงินเดือนจากเงินงบประมาณประเภทเงินเดือน ซึ่งมีใ้อัตราข้าราชการส่วนท้องถิ่นประเภทวิสามัญหรือลูกจ้าง

ข้าราชการส่วนท้องถิ่นซึ่งทำงานหรือรับราชการก่อนอายุครบสิบแปดปีบริบูรณ์ ให้เริ่มนับเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญตั้งแต่วันที่อายุครบสิบแปดปีบริบูรณ์เป็นต้นไป

มาตรา ๒๖ ผู้ซึ่งกระทำหน้าที่ตามที่กระทรวงกลาโหมกำหนดในระหว่างเวลาที่มีการรบหรือการสงคราม หรือมีการปราบปรามการจลาจล หรือในระหว่างเวลาที่ประกาศสถานการณ์ฉุกเฉิน ให้เริ่มนับเวลาราชการที่ปฏิบัติการตามคำสั่งเป็นทวีคูณ แม้ว่าในระยะเวลาดังกล่าวนี้จะไม่ได้รับเงินเดือนจากเงินงบประมาณประเภทเงินเดือนก็ตาม

ฉบับพิเศษ หน้า ๑๓

เล่ม ๗๔ ตอนที่ ๕๕ ราชกิจจานุเบกษา ๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๐๐

นับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับเป็นต้นไป ข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้ใดประจำปฏิบัติหน้าที่อยู่ในเขตใดที่ได้มีประกาศให้ลดอายุการศึก ให้นับเวลาราชการที่ปฏิบัติหน้าที่ในระหว่างนี้เป็นท่วคุณ

ในกรณีดังกล่าวในสองวรรคก่อน ถ้าผู้ใดมีเวลาราชการซึ่งอาจนับเป็นท่วคุณในเวลาเดียวกันได้หลายประการ ก็ให้นับเวลาระหว่างนั้นเป็นท่วคุณแต่ประการเดียว

มาตรา ๒๗ เวลาป่วยหรือลาหรือต้องพักราชการซึ่งได้รับอนุญาตให้รับเงินเดือนเต็มนั้น สำหรับการคำนวณบำเหน็จบำนาญให้นับเหมือนเต็มเวลาราชการ

เวลาป่วยหรือลาหรือต้องพักราชการซึ่งได้รับอนุญาตให้รับเงินเดือนไม่เต็มนั้น สำหรับการคำนวณบำเหน็จบำนาญให้นับเวลาตามส่วนแห่งเงินเดือนที่ได้รับ

เวลาป่วยหรือลาหรือต้องพักราชการหรือมิได้อยู่รับราชการซึ่งมิได้รับอนุญาตให้รับเงินเดือน ไม่นับเป็นเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญ แต่ทั้งนี้มิได้หมายความว่ามิได้อยู่รับราชการด้วยเหตุที่ถูกลงทัณฑ์ทางวินัยตามกฎหมายว่าด้วยวินัยตำรวจ

ฉบับพิเศษ หน้า ๑๔

เล่ม ๗๔ ตอนที่ ๕๕ ราชกิจจานุเบกษา ๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๐๐

มาตรา ๒๔ ข้าราชการส่วนท้องถิ่นซึ่งทางราชการคัดเลือกหรือสอบคัดเลือกให้ไปดูการหรือศึกษาวิชาในต่างประเทศ ให้นับเวลาสำหรับการคำนวณบำเหน็จบำนาญในระหว่างนั้น เหมือนเต็มเวลาราชการ

มาตรา ๒๕ เวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญ ให้นับแต่จำนวนปี เศษของปีถึงครบปี ให้นับเป็นหนึ่งปี

การนับระยะเวลาตามความในวรรคก่อน สำหรับเดือนหรือวัน ให้นับตามวิธีการจ่ายเงินเดือน และให้นับสิบสองเดือนเป็นหนึ่งปี สำหรับจำนวนวันถ้ามีรวมกันหลายระยะ ให้นับสามสิบวันเป็นหนึ่งเดือน

มาตรา ๓๐ ข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้ใด

- (๑) ลาออกโดยไม่มีสิทธิได้รับบำเหน็จบำนาญจากรับราชการก่อนลาออก
- (๒) ถูกปลดออกหรือถูกไล่ออก หรือ
- (๓) ออกจากราชการโดยได้รับหรือมีสิทธิที่จะรับบำเหน็จหรือบำนาญแล้ว

ถ้าภายหลังได้เข้ารับราชการใหม่ ให้คิดเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญเฉพาะ การรับราชการครั้งใหม่

ฉบับพิเศษ หน้า ๑๕

เล่ม ๗๔ ตอนที่ ๔๘ ราชกิจจานุเบกษา ๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๐๐

เท่านั้น ทั้งนี้ให้ใช้บังคับแก่ข้าราชการส่วนท้องถิ่นซึ่งได้
รับหรือมีสิทธิในบ้านอุปถัมภ์สำหรับข้าราชการส่วนท้องถิ่นแล้ว
ภายหลังกลับเข้ารับราชการใหม่และ लेकर บ้านอุปถัมภ์ ในขณะที่
กลับเข้ารับราชการใหม่นั้น การบอก लेकर บ้านอุปถัมภ์จะต้อง
กระทำภายในสามสิบวันนับตั้งแต่วันที่กลับเข้ารับราชการใหม่
โดยทำเป็นหนังสือลงลายมือชื่อต่อเจ้าสังกัดเพื่อส่งไปยัง
กระทรวงมหาดไทย

การไปรับราชการส่วนท้องถิ่นต่างสังกัด ถ้าเวลาราชการ
ไม่ติดต่อกันและพิสูจน์ไม่ได้ว่าทางราชการโอนหรือส่ง ให้
ถือว่าเป็นการลาออกจากสังกัดเดิม

การโอนหรือส่งข้าราชการผู้ใดไปรับราชการส่วนท้องถิ่น
หรือการโอนหรือส่งข้าราชการส่วนท้องถิ่นไปรับราชการระหว่าง
ราชการส่วนท้องถิ่นด้วยกัน ให้นับเวลาราชการของข้าราชการ
หรือข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้นั้นสำหรับคำนวณบำเหน็จบ้านอุปถัมภ์
ติดต่อกัน

หมวด ๓

วิธีคำนวณบำเหน็จบ้านอุปถัมภ์

มาตรา ๓๑ ในการคำนวณบำเหน็จบ้านอุปถัมภ์ ให้ตั้ง
เงินเดือนเดือนสุดท้ายเป็นเกณฑ์คำนวณ

ฉบับพิเศษ หน้า ๑๖

เล่ม ๙๔ ตอนที่ ๕๕ ราชกิจจานุเบกษา ๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๐๐

ข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้ใดเคยดำรงตำแหน่งข้าราชการส่วนท้องถิ่นในขณะเดียวกันหลายตำแหน่งแล้วได้พ้นจากตำแหน่งที่มีเงินเดือนสูงก่อนพ้นจากราชการให้ถือเงินเดือนเดือนสุดท้ายของตำแหน่งที่มีเงินเดือนสูงจากเงินงบประมาณประเภทเงินเดือนที่เคยได้รับอยู่นั้นเป็นเงินเดือนเดือนสุดท้ายสำหรับตั้งเป็นเกณฑ์คำนวณ

มาตรา ๓๒ วิธีคำนวณบำเหน็จบำนาญให้กระทำได้ดังนี้

(๑) สำหรับบำเหน็จ ให้ตั้งเงินเดือนเดือนสุดท้ายคูณด้วยจำนวนปีเวลาราชการ

(๒) สำหรับบำนาญ ให้ตั้งเงินเดือนเดือนสุดท้ายคูณด้วยจำนวนปีเวลาราชการดังนี้

(ก) สำหรับข้าราชการส่วนท้องถิ่นที่รับราชการโดยรับเงินเดือนจากเงินงบประมาณประเภทเงินเดือน และไม่เคยออกจากราชการตลอดเวลาไม่น้อยกว่าสี่สิบห้าปีบริบูรณ์ ให้แบ่งเป็นห้าสิบส่วนคูณด้วยจำนวนปีเวลาราชการ

(ข) สำหรับข้าราชการส่วนท้องถิ่นนอกจากที่กล่าวใน (ก) ให้แบ่งเป็นห้าสิบห้าส่วนคูณด้วยจำนวนปีเวลาราชการ

ฉบับพิเศษ หน้า ๑๗

เล่ม ๑๕ ตอนที่ ๕๘ ราชกิจจานุเบกษา ๑๘ พฤศจิกายน ๒๕๐๐

มาตรา ๓๓ ภายใต้บังคับมาตรา ๓๗ เมื่อได้แจ้งการ
คำนวณบำเหน็จบำนาญปกติให้ผู้มีสิทธิรับทราบล่วงหน้าสองปี
แล้ว ให้ถือว่า การคำนวณนั้นเป็นอันเด็ดขาด

หมวด ๔

ผู้รับบำนาญกลับเข้ารับราชการใหม่

มาตรา ๓๔ ภายใต้บังคับแห่งบทบัญญัติมาตรา ๓๐
ข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้ซึ่งได้รับหรือมีสิทธิในบำนาญปกติแล้ว
ภายหลังกลับเข้ารับราชการใหม่ ถ้าเงินเดือนที่ได้รับในขณะที่
ที่เข้ารับราชการครั้งใหม่น้อยกว่าเงินเดือนเดิมเมื่อก่อนออก
จากราชการ จะขอรับบำนาญรวมกันไปด้วยก็ได้ แต่ถ้าเงินเดือน
รวมกับบำนาญสูงกว่าเงินเดือนเดิมต้องลดบำนาญลงในระหว่าง
ที่รับราชการครั้งหลังจนเงินเดือนใหม่รวมกับบำนาญไม่สูงกว่า
เงินเดือนเดิม ถ้าเงินเดือนใหม่เท่าหรือสูงกว่าเงินเดือนเดิมก็
ให้คงบำนาญในหว่างนั้น เมื่อออกจากราชการตอนหลัง ให้
คำนวณบำนาญโดยคิดเฉพาะจำนวนเงินเดือนที่ได้รับจริงใน
ตอนใหม่ และเฉพาะเวลาราชการในตอนใหม่บวกเข้ากับ
บำนาญเดิม บำนาญในตอนหลังนี้จะเปลี่ยนเป็นขอรับบำเหน็จ
แทนก็ได้

ฉบับพิเศษ หน้า ๑๘

เล่ม ๗๔ ตอนที่ ๕๕ ราชกิจจานุเบกษา ๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๐๐

การขอรับบำนาญรวมไปกับเงินเดือนตามวรรคก่อนนั้น ถ้าบำนาญรวมกับเงินเดือนใหม่ยังต่ำกว่าเงินเดือนเดิมแต่หากสูงกว่าอัตราเงินเดือนสูงสุดของข้าราชการส่วนท้องถิ่นประเภทที่กลับเข้ารับราชการใหม่ ก็ให้จ่ายได้รวมกันไม่เกินอัตราเงินเดือนสูงสุดของข้าราชการส่วนท้องถิ่นตามประเภทที่กลับเข้ารับราชการนั้น

ลักษณะ ๓

บำเหน็จบำนาญพิเศษ

มาตรา ๓๕ เมื่อข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้ใดประสบเหตุดังที่บัญญัติไว้ในลักษณะนี้ให้จ่ายบำเหน็จหรือบำนาญพิเศษให้

สิทธิในบำเหน็จหรือบำนาญพิเศษเป็นสิทธิเฉพาะตัวจะโอนไม่ได้

มาตรา ๓๖ ข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้ใดได้รับอันตรายจนพิการ เสียแขน หรือขา หุนหวกทั้งสองข้าง ตามอด หรือได้รับการป่วยเจ็บซึ่งแพทย์ที่ทางราชการรับรองได้ตรวจแล้ว และแสดงว่าถึงทุพพลภาพไม่สามารถจะรับราชการต่อไปได้อีกเลย ทั้งนี้เพราะเหตุปฏิบัติราชการในหน้าที่หรือถูกประทุษร้าย

ฉบับพิเศษ หน้า ๑๕

เล่ม ๗๕ ตอนที่ ๕๕ ราชกิจจานุเบกษา ๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๐๐

เพราะเหตุกระทำการตามหน้าที่ ให้ผู้นั้นได้รับบำนาญปกติกับ
ทั้งได้รับบำนาญพิเศษด้วย เว้นแต่การได้รับอันตราย ได้รับ
การป่วยเจ็บหรือการถูกประทุษร้ายนั้นเกิดขึ้นจากความประมาท
เลินเล่ออย่างร้ายแรงหรือจากความผิดของตนเอง

มาตรา ๓๗ ข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้ใดได้รับบำเหน็จ
หรือบำนาญไปแล้วตามพระราชบัญญัตินี้ ถ้าภายในกำหนด
เวลาสามปีนับแต่วันออกจากราชการปรากฏหลักฐานชัดเจน
ว่าผู้นั้นเกิดป่วยเจ็บถึงทุพพลภาพอันเป็นผลเนื่องมาจากการ
ปฏิบัติหน้าที่ราชการระหว่างที่ผู้นั้นรับราชการ ก็ให้จ่ายบำนาญ
ตามมาตรา ๓๖ และถ้าถึงตายก็ให้จ่ายบำนาญตามมาตรา ๔๐
ทั้งนี้ให้จ่ายให้นับแต่วันขอ และในกรณีที่ได้รับบำเหน็จไป
แล้ว ก็ให้จ่ายเฉพาะบำนาญพิเศษแต่อย่างเดียว

มาตรา ๓๘ การคำนวณบำนาญพิเศษ ให้กระทรวง
มหาดไทยเป็นผู้กำหนดตามสมควรแก่เหตุการณ์ประกอบกับ
ความพิการและทุพพลภาพของผู้นั้นตามอัตราดังต่อไปนี้

(๑) ในยามปกติมีอัตราตั้งแต่ห้าในห้าสิบส่วนจนถึง
ยี่สิบในห้าสิบส่วนแห่งเงินเดือนเดือนสุดท้าย

(๒) ผู้มีหน้าที่ต้องไปราชการหรือปฏิบัติราชการโดย
อากาศยานในอากาศ หรือต้องไปราชการหรือปฏิบัติราชการ

ฉบับพิเศษ หน้า ๒๐

เล่ม ๗๔ ตอนที่ ๘๘ ราชกิจจานุเบกษา ๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๐๐

โดยเรือดำน้ำ หรือมีหน้าที่ต้องทำการดำน้ำ หรือมีหน้าที่ทำการ
กวาดทุ่นระเบิด หรือมีหน้าที่ขุด ทำลาย ทำหรือประกอบ
วัตถุระเบิด หรือมีหน้าที่เกี่ยวกับไอพินซ์ ถ้าได้รับอันตราย
ด้วยหน้าที่ที่กระทำนั้น ให้มีอัตราเป็นจำนวนกึ่งเงินเดือนเดือน
สุดท้าย

(๓) เวลาทำหน้าที่ตามที่กระทรวงกลาโหมกำหนดใน
ระหว่างเวลาที่มีการรบหรือการสงคราม หรือมีการปราบปราม
การจลาจล หรือในระหว่างเวลาที่มีการประกาศสถานการณ์ฉุกเฉิน
ถ้าได้รับอันตรายด้วยหน้าที่ที่กระทำนั้น ให้มีอัตราตั้งแต่สามสิบ
ในห้าสิบส่วนจนถึงสามสิบห้าในห้าสิบส่วนของเงินเดือนเดือน
สุดท้าย ในกรณีที่ไม่มีเงินเดือนให้ถืออัตราเงินเดือนทหาร
ตามที่กระทรวงกลาโหมกำหนดเป็นเงินเดือนเดือนสุดท้าย

มาตรา ๓๕ ผู้ที่ได้รับอันตรายถึงทุพพลภาพดังกล่าวใน
มาตรา ๓๖ แม้จะยังไม่มียศหรือรับบำนาญปกติก็ให้ได้รับบำนาญ
ปกติได้ คิดตามอัตราที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๓๒ บวกรับบำนาญ
พิเศษด้วย

มาตรา ๔๐ ผู้ที่ได้รับอันตรายดังกล่าวในมาตรา ๓๖ ถ้าถึง
แก่ความตายเพราะเหตุนั้นก่อนได้รับบำนาญพิเศษไป นอก

ฉบับพิเศษ หน้า ๒๑

เล่ม ๑๔ ตอนที่ ๕๕ ราชกิจจานุเบกษา ๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๐๐

จากบ้านาญปกติซึ่งอาจตกทอดตามที่บัญญัติไว้ในลักษณะ ๔ ก็ให้จ่ายบ้านาญพิเศษตามมาตรฐานให้แก่ทายาทผู้มีสิทธิอีกด้วย ตามเกณฑ์ที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๔๓ และมาตรา ๔๔ ดังนี้

(๑) ในยามปกติเป็นจำนวนกึ่งเงินเดือนเดือนสุดท้ายของผู้ตาย

(๒) ผู้มีหน้าที่ต้องไปราชการหรือปฏิบัติราชการโดยอากาศยานในอากาศหรือต้องไปราชการหรือปฏิบัติราชการโดยเรือดำน้ำ หรือมีหน้าที่ต้องทำการดำน้ำ หรือมีหน้าที่ทำการกวาดทุ่นระเบิด หรือมีหน้าที่ขุด ทำลาย ทำหรือประกอบวัตถุระเบิด หรือมีหน้าที่เกี่ยวกับไอพิน หรือเวลาทำหน้าที่ตามที่กระทรวงกลาโหมกำหนดในระหว่างเวลาที่มีการรบหรือการสงคราม หรือมีการปราบปรามการจลาจล หรือในระหว่างเวลาที่ประกาศสถานการณ์ฉุกเฉิน ถ้าได้รับอันตรายด้วยหน้าที่ที่กระทำนั้น ให้มีอัตราเป็นจำนวนสี่สิบในห้าสิบส่วนแห่งเงินเดือนเดือนสุดท้ายของผู้ตาย

มาตรา ๔๑ ข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้ใดได้รับการป่วยเจ็บทุพพลภาพดังกล่าวในมาตรา ๓๖ เพราะเหตุ

(๑) ต้องไปปฏิบัติราชการเป็นครั้งคราวนอกตำบลที่ตั้งสำนักงานประจำ หรือ

เล่ม ๑๔ ตอนที่ ๕๕ ราชกิจจานุเบกษา ๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๐๐

(๒) ต้องประจําปฏิบัตินิติราชการในท้องที่กันดารที่จะต้อง
เสี่ยงต่อโรคภัยไข้เจ็บ ซึ่งท้องที่นั้นได้กำหนดไว้โดยพระราช
กฤษฎีกา

ถ้าปรากฏว่า ความบ่วยเจ็บทุพพลภาพนั้นได้เกิดเนื่องจาก
การต้องไปปฏิบัติราชการหรือต้องประจําปฏิบัตินิติราชการนั้น ก็
ให้จ่ายบำนาญตามมาตรา ๓๖ และถ้าถึงตายก็ให้จ่ายบำนาญ
พิเศษตามมาตรา ๔๐ (๑)

มาตรา ๔๒ ข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้ใดสูญเสียหายไปและ
มีเหตุอันควรเชื่อได้ว่าผู้นั้นได้รับอันตรายดังกล่าวในมาตรา ๓๖
ถึงตาย เมื่อพ้นกำหนดสองเดือนนับแต่วันสูญเสียหาย ให้
สันนิษฐานไว้ก่อนเพื่อประโยชน์แห่งพระราชบัญญัตินี้ว่าผู้นั้น
ถึงแก่ความตายในวันที่สูญเสียหายและให้จ่ายบำนาญพิเศษตาม
บทบัญญัติในมาตรา ๔๐

ถ้าปรากฏในภายหลังว่า ผู้ที่ต้องสันนิษฐานว่าตายตาม
ความในวรรคก่อนมิได้ตายก็ให้งดจ่ายบำนาญพิเศษนั้น และ
ถ้าราชการส่วนท้องถิ่นจะต้องจ่ายเงินเดือนให้ในระหว่างเวลาที่
ต้องสันนิษฐานว่าถึงแก่ความตาย ก็ให้หักจำนวนเงินทั้งหมด
ที่จ่ายไปแล้วออกจากจำนวนเงินที่ต้องจ่ายนั้น

เล่ม ๑๔ ตอนที่ ๕๕ ราชกิจจานุเบกษา ๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๐๐

มาตรา ๔๓ บำนาญพิเศษที่บัญญัติในลักษณะนี้ ให้จ่ายแก่ทายาทผู้มีสิทธิตามเกณฑ์ดังนี้

(๑) บุตรให้ได้รับสองส่วน แต่ถ้าผู้ตายมีบุตรตั้งแต่สามคนขึ้นไป ให้ได้รับสามส่วน

(๒) สามีหรือภรรยา ให้ได้รับหนึ่งส่วน

(๓) บิดามารดา หรือบิดา หรือมารดาที่มีชีวิตอยู่ ให้ได้รับหนึ่งส่วน

ถ้าผู้ตายไม่มีทายาทผู้มีสิทธิได้บำนาญพิเศษในอนุมาตราใดดังกล่าว หรือทายาทนั้นได้ตายไปก่อน ก็ให้แบ่งบำนาญพิเศษนั้นระหว่างทายาทผู้มีสิทธิตามส่วนในอนุมาตราที่มีทายาทผู้มีสิทธิได้รับบำนาญพิเศษ

ถ้าไม่มีทายาทผู้มีสิทธิได้รับบำนาญพิเศษดังกล่าวทั้ง ๓ อนุมาตรา ก็ให้บุคคลซึ่งผู้ว่าราชการจังหวัดพิจารณาเห็นว่า มีหลักฐานแสดงได้ว่าเป็นผู้อุปการะผู้ตายอยู่และหรือเป็นผู้อยู่ในความอุปการะของผู้ตาย เป็นผู้รับบำนาญพิเศษตามส่วนที่ผู้ว่าราชการจังหวัดจะได้กำหนดให้

ถ้าบุคคลผู้ได้รับบำนาญพิเศษอยู่ตามที่กล่าวมาข้างต้นนั้น ตายลงหรือหมดสิทธิไปก็ให้ส่วนที่ผู้นั้นได้รับอยู่เป็นอันยุติลงเพียงนั้น

ฉบับพิเศษ หน้า ๒๔

เล่ม ๗๔ ตอนที่ ๔๘ ราชกิจจานุเบกษา ๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๐๐

มาตรา ๔๔ บำนาญพิเศษที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๔๓ ให้
จ่ายโดยกำหนดเวลาและเงื่อนไขดังนี้

(๑) บุตร ให้มีสิทธิได้รับจนอายุครบยี่สิบปีบริบูรณ์
เว้นแต่เมื่ออายุครบยี่สิบปีบริบูรณ์นั้นกำลังศึกษาอยู่ในชั้น
เตรียมอุดมศึกษาหรือในชั้นอุดมศึกษา หรือชั้นการศึกษาที่
ทางราชการรับรองให้เทียบเท่า ก็ให้ได้รับต่อไปตลอดเวลา
ที่ยังทำการศึกษาอยู่ในสถานศึกษาแต่ไม่เกินอายุยี่สิบห้าปี
บริบูรณ์

(๒) สามหรือภริยา ให้ได้รับตลอดชีวิตเว้นแต่ทำการ
สมรสใหม่

(๓) บิดามารดา ให้ได้รับตลอดชีวิต

(๔) บุคคลอื่นนอกจากที่ได้กล่าวใน (๑) (๒) และ
(๓) ถ้าอายุยังไม่ถึงยี่สิบปีบริบูรณ์ให้อนุโลมรับอย่างบุตร
แล้วแต่กรณี ถ้าไม่เข้าลักษณะดังกล่าวแล้วให้รับอยู่เพียง
สิบปี

ถ้าผู้มีสิทธิได้รับบำนาญพิเศษเป็นผู้พิการถึงทุพพลภาพอยู่
ก่อนแล้ว หรือในระหว่างที่มีสิทธิได้รับบำนาญพิเศษ ก็ให้ผู้
นั้นได้รับบำนาญพิเศษตลอดเวลาที่ทุพพลภาพอยู่

ฉบับพิเศษ หน้า ๒๕

เล่ม ๑๔ ตอนที่ ๕๕ ราชกิจจานุเบกษา ๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๐๐

มาตรา ๔๕ บำนาญพิเศษรายเดือนมีจำนวนยอดรวมไม่ถึงเดือนละสามสัปดาห์ บรรดาผู้มีสิทธิจะได้รับจะยื่นคำขอเปลี่ยนเป็นรับบำเหน็จพิเศษแทนได้เป็นจำนวนเท่ากับบำนาญพิเศษหกสิบเดือน แต่ต้องไม่น้อยกว่าสามร้อยบาท

มาตรา ๔๖ การขอบำนาญพิเศษต้องแสดงรายงานแพทย์ที่ทางราชการรับรอง กับรายงานแสดงเหตุที่ต้องรับอันตรายได้รับการบวชเจ็บหรือถูกประทุษร้ายนั้นด้วย

ในกรณีตั้งบัญญัติไว้ในมาตรา ๔๒ ให้แสดงถึงเหตุการณ์อันทำให้ควรเชื่อได้ว่าผู้นั้นได้รับอันตรายถึงตาย

ลักษณะ ๔

บำนาญตกทอด

มาตรา ๔๗ ข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้ใดตายในระหว่างรับราชการอยู่ ถ้าความตายนั้นมิได้เกิดขึ้นเนื่องจากการประพฤติชั่วอย่างร้ายแรงของตนเอง ก็ให้ทายาท หรือในกรณีที่ไม่มีทายาท ก็ให้ผู้อุปการะและ หรือ ผู้อยู่ในอุปการะได้รับบำนาญตกทอดในอัตราครึ่งหนึ่งของบำนาญปกติตามวิธีคำนวณในมาตรา ๓๒ และตามเกณฑ์ที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๔๓ และมาตรา ๔๔

ฉบับพิเศษ หน้า ๒๖

เล่ม ๗๔ ตอนที่ ๕๕ ราชกิจจานุเบกษา ๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๐๐

แม้ผู้ตายนั้นจะยังไม่มีสติธิได้บำนาญปกติ ก็ให้คำนวณ
บำนาญปกติได้เพื่อประโยชน์แห่งบทบัญญัติมาตรา

มาตรา ๔๘ ภายใต้บังคับมาตรา ๓๗ ผู้ใดได้รับบำนาญ
ปกติอยู่ หรือผู้มีสิทธิจะได้รับบำนาญปกติ หรือผู้รับบำนาญ
พิเศษเพราะเหตุทุพพลภาพ ถึงแก่ความตาย ให้ทายาทหรือใน
กรณีที่ไม่มียาทาก็ให้ผู้อุปการะและหรือผู้อยู่ในอุปการะของ
ผู้ันได้รับบำนาญตกทอดต่อไปในอัตราคงหนงของบำนาญที่
ได้รับหรือควรจะได้รับตามเกณฑ์ที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๔๓
และมาตรา ๔๔ .

มาตรา ๔๙ บำนาญตกทอดรายใดมีจำนวนยอดรวมไม่ถึง
เดือนละสามสิบบาท บรรดาผู้มีสิทธิจะได้รับเงินค่าขอ
เปลี่ยนเป็นรับบำเน็จแทนได้เป็นจำนวนเท่ากับบำนาญตกทอด
หกสิบเดือน แต่ต้องไม่น้อยกว่าสามร้อยบาท

ลักษณะ ๕

การพิจารณาส่งจ่ายบำเน็จบำนาญ

มาตรา ๕๐ เมื่อราชการส่วนท้องถิ่นได้รับเรื่องราวขอรับ
บำเน็จบำนาญแล้ว ให้รีบตรวจสอบนำส่งให้ถึงผู้ว่าราชการ
จังหวัดภายในกำหนดหกสิบวันนับแต่วันรับ และเมื่อผู้ว่า
ราชการจังหวัดได้รับเรื่องราวดังกล่าวแล้ว ให้รีบพิจารณาส่ง

ฉบับพิเศษ หน้า ๒๗

เล่ม ๑๔ ตอนที่ ๕๕ ราชกิจจานุเบกษา ๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๐๐

ภายในกำหนดหกสิบวันนับแต่วันรับ ทั้งสิ้นเว้นแต่ความล่าช้า
เป็นเพราะความผิดของผู้ขอเอง หรือในกรณีจำเป็นอย่างอื่น

ลักษณะ ๖

การเสียสิทธิรับบำนาญ

มาตรา ๕๑ ผู้ใดรับบำนาญปกติหรือบำนาญตกทอดอยู่ ถ้า
(๑) กระทำความผิดถึงต้องโทษจำคุกโดยคำพิพากษา
โทษจำคุก เว้นแต่ความผิดในลักษณะฐานลหุโทษ หรือ
ความผิดอันได้กระทำโดยประมาท หรือ

(๒) เป็นบุคคลล้มละลายทุจริตตามกฎหมายว่าด้วยล้ม
ละลาย

ผู้นั้นหมดสิทธิรับบำนาญปกติหรือบำนาญตกทอดตั้งแต่
วันมีคำพิพากษาถึงที่สุด

มาตรา ๕๒ ข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้ใดมีกรณีหรือต้องหา
ว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ถึงแก่ความตายก่อนได้รับการ
วินิจฉัยเรื่องที่ทำผิดวินัยนั้น ให้คณะกรรมการกองทุน
บำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นพิจารณาวินิจฉัยว่า ถ้า
ผู้นั้นไม่ถึงแก่ความตายเสียก่อนจะต้องได้รับโทษถึงไล่ออก
หรือปลดออกหรือไม่ ถ้าเห็นว่าผู้นั้นจะต้องถูกลงโทษถึงไล่ออก
หรือปลดออก ทายาทไม่มีสิทธิได้รับบำนาญตาม

มาตรา ๕๗

ฉบับพิเศษ หน้า ๒๘

เล่ม ๑๔ ตอนที่ ๕๕ ราชกิจจานุเบกษา ๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๐๐

มาตรา ๕๓ ผู้ซึ่งได้รับบำนาญปกติหรือมีสิทธิได้รับบำนาญปกติ หรือได้รับบำนาญพิเศษเพราะเหตุทุพพลภาพผู้ใดกระทำความผิดอาญาซึ่งไม่ใช่ความผิดในลักษณะฐานลหุโทษหรือความผิดอันได้กระทำโดยประมาท หรือถูกฟ้องว่าเป็นบุคคลล้มละลายทุจริต ถ้าถึงแก่ความตายก่อนมีคดีหรือก่อนคดีถึงที่สุด ให้คณะกรรมการกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นพิจารณาวินิจฉัยว่า ผู้นั้นได้กระทำความผิดจริงหรือไม่ ถ้าเห็นว่า ผู้นั้นกระทำความผิดซึ่งกฎหมายกำหนดโทษจำคุกอย่างสูงไว้เกินกว่าหนึ่งปีแล้ว ทายาทไม่มีสิทธิได้รับบำนาญตามมาตรา ๔๘

มาตรา ๕๔ ทายาทดังต่อไปนี้ไม่มีสิทธิที่จะได้รับบำนาญตามมาตรา ๔๐ มาตรา ๔๑ มาตรา ๔๒ มาตรา ๔๓ และมาตรา ๔๘

(๑) ผู้ต้องคำพิพากษาถึงที่สุดว่าได้เจตนากระทำหรือพยายามกระทำให้เจ้าบำนาญหรือผู้ที่จะก่อให้เกิดสิทธิรับบำนาญแก่ตนถึงตายโดยมิชอบด้วยกฎหมาย

(๒) ทายาทตามมาตรา ๕๓ ต้องคำพิพากษาถึงที่สุดว่าได้เจตนากระทำหรือพยายามกระทำให้ทายาทด้วยกันถึงตายโดยมิชอบด้วยกฎหมาย หรือ

ฉบับพิเศษ หน้า ๒๘

เล่ม ๗๔ ตอนที่ ๘๘ ราชกิจจานุเบกษา ๑๘ พฤศจิกายน ๒๕๐๐

(๓) ผู้ใดฟ้องเจ้าบ้านอายุหรือผู้ที่จะต้องก่อให้เกิดสิทธิรับบ้านอายุแก่ตน หาว่าทำความผิดโทษประหารชีวิต และตนเองกลับต้องคำพิพากษาถึงที่สุดว่า มีความผิดฐานฟ้องเท็จหรือทำพยานเท็จ

ลักษณะ ๗

บทเฉพาะกาล

มาตรา ๕๕ เงินทดแทนพนักงานเทศบาลตามพระราชบัญญัติเงินทดแทนพนักงานเทศบาล พุทธศักราช ๒๔๘๘ ที่มีอยู่ในวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับให้โอนเข้าเป็นกองทุนบำเหน็จบ้านอายุข้าราชการส่วนท้องถิ่นตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๕๖ พนักงานเทศบาลผู้ใดถูกหักเงินเดือนไว้เป็นเงินออมตามพระราชบัญญัติเงินทดแทนพนักงานเทศบาล พุทธศักราช ๒๔๘๘ เมื่อพระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับแล้วหากยังคงรับราชการอยู่ ก็ให้เงินที่หักไว้เป็นเงินออมยังคงอยู่ในกองทุนบำเหน็จบ้านอายุข้าราชการส่วนท้องถิ่นตามพระราชบัญญัตินี้และไม่อยู่ในความรับผิดชอบแห่งการบังคับคดี ถ้าผู้นั้นออกจากราชการภายหลังจากวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ก็ให้จ่ายเงินที่หักไว้เป็นเงินออมจากกองทุนให้ไปพร้อมทั้งดอกเบี้ยร้อยละ

เล่ม ๗๔ ตอนที่ ๕๕ ราชกิจจานุเบกษา ๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๐๐

สองต่อปี นับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับจนถึงวันสุดท้ายที่อยู่ในราชการ ถ้าผู้นั้นตาย ก็ให้จ่ายเงินดังกล่าวให้แก่ทายาท

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พจน์ สารสิน

นายกรัฐมนตรี

หมายเหตุ:— เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ เนื่องจากพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการส่วนจังหวัด พ.ศ. ๒๔๙๔ พระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๙๖ พระราชบัญญัติสุขาภิบาล พ.ศ. ๒๔๙๕ และพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการส่วนตำบล พ.ศ. ๒๔๙๕ กำหนดให้มีข้าราชการส่วนจังหวัด พนักงานเทศบาล พนักงานสุขาภิบาล และพนักงานตำบล เป็นผู้ดำเนินการของส่วนท้องถิ่นซึ่งเป็นงานบริการสาธารณะเช่นเดียวกับการปฏิบัติราชการของข้าราชการพลเรือน จึงเป็นการสมควรให้ข้าราชการส่วนท้องถิ่นซึ่งได้แก่ข้าราชการส่วนจังหวัด พนักงานเทศบาล พนักงานสุขาภิบาล และพนักงานตำบล มีสิทธิได้รับบำเหน็จบำนาญในทำนองเดียวกับข้าราชการพลเรือน ฉะนั้น จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นขึ้น.